

Glasilo OŠ Ljubno ob Savinji

Flosko

Šolsko leto 2016/17

Glasiło OŠ Ljubno ob Savinji

Mentorica in glavna urednica: Monika Repše

Oblikovanje in urejanje: Ksenija Poličnik

Ilustracija na naslovnici: Eva Kozamernik, 3. b

maj, 2017

Vsebina

Zahvala	4
Uvodnik	5
Intervju	6
Pravljic ni nikoli preveč.....	9
Mačji srečni gumb	9
Kmet in piskrček	9
Čarobna piščal	10
Požrešni volk	10
Važič jež obišče lisico.....	13
Čudežna deklica.....	14
Pesniško prebujenje	16
Pasavček	16
Naša muca Megi	16
Morje	17
Moja gazela	18
Urška v 21. stoletju.....	19
Kons	20
Himna 9. a.....	21
Nad oblaki domišljije	22
Deček z nasmehom	22
Detektivski počitniški teden na Dunaju.....	24
Planinski in baletni čevelj merita svoje moči.....	26
Smučarski in planinski čevelj	27
Ponoreli računalnik.....	28
Skupna dogodivščina	29
Rdeči lakasti čevlji.....	31
Čustveni vrtiljak.....	33
Ljubezen	33
Ljubezen je v zraku	34

Nova faca	35
Strah	36
Še nikoli me ni bilo tako strah	37
Poslednji spomini	38
Prihodnosti me ni strah	40
Moja prihodnost	40
Kaj si želim v prihodnosti?	41
Osmošolci razmišljamo o svoji prihodnosti	42
Skrb za okolje: ohranjanje narave – to je tudi moja naloga	44
Utrinki	47
Pismo	47
Pust lačnih ust	48
Fotografije	49

Nika Kopušar, 2. a

Zahvala

*Vsak hoče pustiti sled,
napisati svojo pesem,
ker tako neizmeren je svet,
a včasih duši pretesen.*

*Vsak hoče pustiti sled,
narisati svojo sliko,
ko zmeraj znova, spet in spet,
svetu iščeš obliko.*

*Vsak hoče pustiti sled,
odtисniti svojo misel,
da ne bi v vsakdanjost ujet
svet izgubil svoj smisel.
(Bina Štampe Žmavc)*

Dragi prijatelji,

tudi letos puščamo sledi – pred vami je nova številka našega šolskega glasila. Naj strani, ki so pred vami, verzi, zgodbe in likovne podobe spregovorijo, vas nagovorijo in ne pustijo ravnodušnih. Na tem mestu se želim le še zahvaliti vsem posameznicam in posameznikom, našim vedoželjnim in ustvarjalnim junakom ter junakinjam, ki ste sodelovali pri letošnji številki Floska. Hvala vsem mentoricam, ki ste prisluhnile mojim željam ter učence motivirale za delo! V upanju, da bomo v prihodnosti Floska še lahko kdaj prijeli v roke ter ga prelistali bodisi na popoldanskem soncu pod cvetočo jablano ali zvečer v postelji pred spancem, vam vsem želim veliko užitkov ob odkrivanju letošnjih sledi, ki so našle mesto v glasilu. Zato: miško v roke in brat. 😊

Monika Repše

Uvodnik

Pozdravljeni, prijatelji Floska!

Šolsko leto se izteka in nas pušča radožive v pričakovanju veselih počitnic. Samo še plosk z rokami, pa bomo tam! Za nami pa bodo ostale zgodbice, pesmi, risbice in utrinki naših šolskih dni.

Ustvarjale so naše misli in prstki, ki so igrivo opisali, kako iz leta v leto zorimo in raziskujemo svet, ki nas ne pušča ravnodušnih.

Morda bomo z nasmehom čez nekaj let pokukali nazaj in v zadregi ocenili, koliko smo zrastle v ustvarjanju. A vse se prične z majhnimi koraki.

V branje vam ponujamo naš skrivnosten otroški svet, ki se je letos prvič preselil na splet!

Ustvarili smo ga s pomočjo naših učiteljic in mentoric. Hvala vsem, ki vas bo spletna miška pripeljala na naš Floskov planet!

Želimo vam prijetno branje.

Lara Robnik

Iva Podkrižnik, 6. a

Intervju

Primož Suhodolčan

1. Kako se zjutraj zbudite in pripravite na dan? Spijete najprej kavo?

Najprej se pogledam v ogledalo in si rečem: »Danes bo pa lep, topel in sončen dan. Tudi če zunaj dežuje, strele sekajo in sneži.«

2. Kaj ste najraje počeli kot otrok?

Vse mogoče! Vsak dan sem želel postati kaj drugega: košarkar, nogometaš, skakalec s kolesi, krotilec morskih prašičkov, trener krvoločnih krvosernih vampirjev, zbiralec poletnih večč, najboljši skakalec s prvega nadstropja v hlevski gnoj, kravji pastir, hokejist na kotalkah, ultimate survival ribič, direktor svetovnega prvenstva kotalečih se pingpong žogic, zelo dober izdelovalec helikopterjev iz konjskih obadov, skeletonski adrenalinec po naravni progi. Najbolj pa sem si želel postati kuhar. Ko pa sem s pomočjo ekonom lonca in špinače razsul in hkrati še zeleno pobarval kuhinjo, so mi ta poklic odsvetovali.

3. Ali so vam starši radi prebiral pravljice?

Vsak dan so mi prebiral: »Samo hiše ne spustit v zrak! Ampak to je bila zame res ena navadna pravljica.«

4. Kateri pisatelj vam je bil v mladosti najbolj všeč?

Veliko jih je bilo, še največ tistih striparskih.

5. Kdaj ste se pravzaprav odločili, da bi tudi sami pisali knjige?

Ko so me knjige začarale. Od tiste prve, ki sem jo prebral kot mladi otrok, do tiste zadnje, ki jo še bom kot stari otrok.

6. Bral/a sem, da je tudi vašemu sinu ime Peter. Je to tisti Peter, ki ima ves čas poškodovan nos?

Ne, skromno rečeno, to sem bil jaz. In še vedno se zgodbe o potolčenosti, razbitosti in razbijanosti kar nadaljujejo.

7. Ali dobite navdih za junake in dogodivščine v vsakdanjem življenju?

Po svetu hodim z odprtimi očmi. Že dolgo vem, da življenje samo piše zgodbe, jaz mu pri tem samo malo pomagam. Tu pa je bila še moja domišljija. Preveč mi je uhajala v zrak in se izgubljala v vesolje, zato sem jo poskušal ukrotiti v besedah in jo stlačiti v zgodbe. Včasih mi to uspe, velikokrat pa mi še vedno pobegne.

8. Kje ste najraje preživljali počitnice?

Pri stricu v hlevu, na travniku, kjer sem pasel krave in grizljal kislice, v gozdu, kjer smo delali bunkerje, med kurami, ki smo jim pobirali jajca, v potoku, kjer smo z golimi rokami lovili ribe in seveda na vseh mogočih športnih igriščih.

9. Kdaj se vam je v življenje prikradla prva simpatija?

Ja, v kuhinji, ko sem se zaljubil v hladilnik, štedilnik in pečico.

10. Ali vam je bilo nerodno pred dekleti?

Seveda, ampak sem bil še kar »jezičljav« in je šlo.

11. Ste radi hodili v šolo?

Najljubši predmet v šoli je bila - šolska klop, pod katero sem lahko skrivoma bral knjige in stripe. Pa še kak listek sem napisal za punco v zadnji vrsti.

12. Ali ste kakšno zagodli učiteljici?

Goditi nisem znal, sem ji pa zaigral na harmoniko.

13. Ali ste bili uspešni pri športu? kateri so vaši najljubši športi?

Veliko jih je, najljubši šport zame pa je napad na kuhinjo in še posebej na hladilnik.

14. Za kateri nogometni klub navijate?

Navijam za ekipo OLD STARS, kjer vsako soboto igram levo sitnobo.

15. Kaj je za vas sanjski poklic?

Hm?! Kuhar ali lenuhar? Lenobni kuhar. Ali pa kuhar za lenobo? Oboje velja.

16. Katera je vaša najljubša jed?

Mule ne kuham, najraje pa požiram svež zrak na kakšni planini.

17. Ali imate doma kakšno žival? katero žival si želite imeti doma?

Hladilnik! In katero žival si želim doma? Še večji hladilnik.

gost na OŠ Ljubno

18. Ali si radi ogledate kakšen dober film? Vas je kateri film še posebej navdušil?

Imam veliko zbirko risank, ki jih skupaj z družino še vedno radi pogledamo.

19. Ali nam poveste, kateri koncert ali podobna prireditev je na vas pustila poseben pečat in zakaj?

Prav posebno je bilo, ko sem si na OŠ Ljubno ob Savinji ogledal predstavo Lipko in Košorok. Daleč najboljša prireditev!

20. Vemo, da radi hodite v gore. Kaj vam pomenijo gore? Kateri vrhovi so vam najbolj pri srcu?

Takšni vrhovi, ki rastejo navzdol. Takšne je lažje doseči.

21. Če bi imeli čarobno palico, kaj bi želeli spremeniti na svetu?

Človeško neumnost bi takoj poslal na smetišče zgodovine.

22. Kam bi šli na počitnice?

Vedno grem nekam drugam. In zato mi nikoli ni dolgčas.

23. Katera je vaša najbolj nora ideja zadnje čase?

Nov recept: flambirane hrenovke z ingverjem, zelenim poprom, čilijem in ostrigovo omako.

24. Kaj bi za konec sporočili vsem učencem OŠ Ljubno ob Savinji?

Vsako jutro se pogledajte v ogledalo in si zapojte: »Danes bo pa lep, topel in sončen dan. Tudi če zunaj dežuje, strele sekajo in sneži.«

Šolska predstava, Lipko

Pravljic ni nikoli preveč

Mačji srečni gumb

Nekoč je v mačjem mestu bil miren dan. Po pouku v mačji šoli sta se mucka Taček in Berti tepla za gumbek. Gumbek je bil majhen, okrogel in oranžen. Potem je prišel muc Miki, ki je sošolcema vzel gumb. Mislil si je: »Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.«

Resnično je bil to srečni gumb, ki je prinašal dobiček. Vsakič, ko je gumb padel na tla, je Miki našel kovanec. Kmalu jih je imel toliko, da je Tačka in Bertija povabil na sladoled.

Mucki so gumb skrbno skrili. 😊

Andrej Marovt, 2. b

Kevin Tajnšek, 1. a

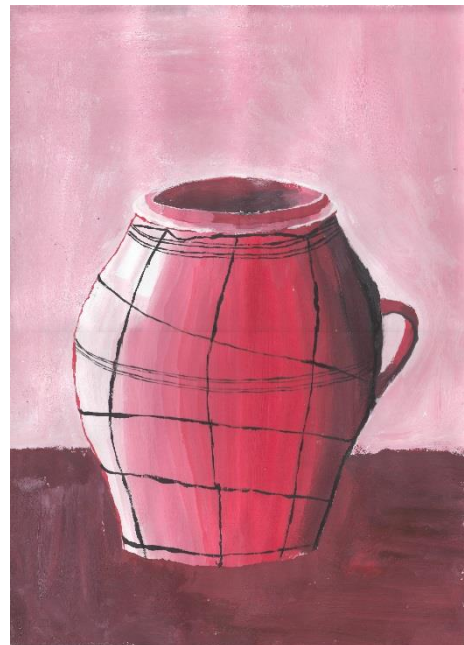
Kmet in piskrček

Nekoč pred davnimi časi je za devetimi gorami živel kmet. Bil je reven. Služil je kralju Juliju. Ta kralj pa sploh ni bil tako prijazen, kot si mogoče mislite. Samo počival je na svojem prestolu. Kmet mu je moral streči, dokler ni nekega dne na okno priletela pikapolonica.

Kmetu je dala piskrček in odletela. Kmet je izgovoril besede: »Piskrček, piskrček, skuhaj, prosim, skuhaj mi kašo.« Piskrček jo je res skuhal. Ko je to videl kralj, je hotel piskrček tudi dobiti.

Ker kralj ni poznal pravih besed, je piskrček kuhal in kuhal in kuhal. Na svetu tako ni bilo več lačnih ljudi. 😊

Pika Kolenc, 2. b

Patricija Golob, 9. a

Čarobna piščal

Predavnimi časi je živela kraljična, ki je imela vse, kar si je poželega. Imela je vse igrače na svetu, ki pa se jih je naveličala.

Nekega dne je med kupi svojih igrač princesa našla piščal. Zaigrala je nanjo in ko si je nekaj zaželela, se ji je želja izpolnila.

Nekega dne pa se ji je piščal zlomila. Princesa je bila zelo žalostna. Naslednji dan je iz piščalke nastal lepi princ. Oba sta se takoj zaljubila. Sledila je poroka. Živela sta srečno do konca svojih dni.

Eva Brglez, 3. b

Neli Napotnik, 3. b

Požrešni volk ...

... prvič:

Predavnimi časi so živeli volk, jelen in lisica. Živeli so v koči, na jasi sredi gozda.

Nekega dne so šli na trg po jagode. Domov so se vrnili, ko je bila že trda noč. Bili so utrujeni, zato so šli takoj spat.

Sredi noči se je volk izmuznil v kuhinjo. Pojedel je vse jagode.

Naslednji dan sta lisica in jelen spraševala, kje so. Volku sta povedala, da gresta na trg po nove. V resnici sta se odpravila na policijo in ga prijavila, ker se je spet na skrivaj nažiral.

Policija je volka vklenila in ga vtaknila v zapor. Jelen in lisica pa sta živela srečno do konca svojih življenj.

Eva Kozamernik, 3. b

Luka Pek, 4. a

... drugič:

Nekoč je živel volk, ki je bil zelo požrešen. Rad se je potikal po gozdu. Nekega dne je videl zajca in ga hotel ujeti, a je bil prepočasen. Nato je videl majhno lisičko, ki je skakljala po gozdu in vohala rože. Tudi zdaj je bil prepočasen, da bi jo ujel.

Odločil se je, da gre v vas. Tam je videl krave, ovce, koze in konje. Ni vedel, katere živali naj se loti najprej. Najprej se je odločil za malega jagenjčka, a je prišel oven in ga s svojimi rogovi vrgel pred lovca. Lovec se ga je razveselil, saj ga je že dolgo lovil. Volk se je ustrašil in zbežal daleč proč. Nobeni živali se ga ni bilo treba več bati.

Zoja Napotnik Rakun, 3. b

Dea Nadlučnik, 8. a

... tretjič:

Nekega dne je živel stari volk. Bil je zelo požrešen. V bližini njegove hiše so živele koze. Bile so zelo igrive, kar volku ni bilo všeč. Bile so zelo glasne in volk ni mogel spati. Zato je šel do njihove hiše in potrkal na vrata. Nobena koza mu ni hotela odpreti, zato je vstopil kar sam. Hotel jih je vse požreti, a je pravi čas prišel lovec in ustrelil. Koze so se mu zahvalile, da jih je rešil. Živele so srečno do konca svojih dni.

Neli Napotnik, 3. b

Ana Nadlučnik, 7. a

Važič jež obiše lisico

Nekoč je za devetimi gorami in devetimi vodami živel važni jež. Ni imel veliko časa, saj je imel veliko nastopov za modne revije in oglase v časopisih.

Nekega dne pa je le našel čas za obisk pri lisici. Lepo se je uredil, napisal listek in ga obesil na svoja vrata, če bi ga medtem kdo mogoče iskal.

Po cesti je hodil kot pravi maneken in se važil, kot da je gospodar gozda.

Ko je prispel do lisičjega brloga, lisice ni bilo doma. Nekaj časa se je važil pred njenim brlogom, nato pa je lisica le prišla. Ko ga je zagledala, so se ji pocedile sline. Vljudno ga je povabila v svoj brlog.

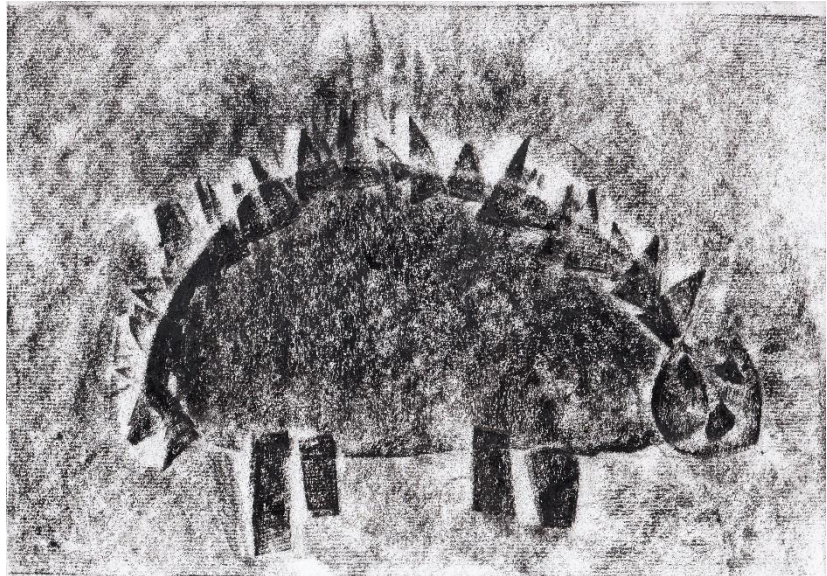
Nekaj časa sta se pogovarjala, ampak ker se je jež tako važil, se ga je lisica hitro naveličala in ga požrla.

Ježa so medtem doma iskali fotografi. Ker je na vratih pisalo, da je pri lisici, so se zelo prestrašili. Stekli so do lisičjega brloga, da bi videli, kako je z njim. Vrata so bila odprta, lisica pa je trdno spala. Vedeli so, da ga je požrla, zato so ji hitro prerezali trebuh in ježa potegnili ven. V trebuh so ji natlačili mesa in ga hitro zašili.

Ko se je lisica prebudila, je bila zelo žejna, zato je šla pit vodo v potok. Od takrat je niso več videli.

Jež pa je vedel, da ga je lisica požrla, ker se je važil. Odločil se je, da se ne bo več tako obnašal. Tudi fotografi so bili veseli njegove spremembe, zato so ga povabili na največjo modno revijo.

Zala Krebs, 5. a

Rok Jurjevec, 2. b

Čudežna deklica

Nekoč sta živela žena in mož. Nista mogla imeti otrok, zato sta bila zelo nesrečna. Nekega dne je na njuna vrata potrkala deklica, ki je nista še nikoli poprej videla. Imela je dolge rumene lase, ki so bili od nevihte, ki je zunaj divjala, čisto premočeni. Tudi oblačila so bila vsa mokra in umazana. Odprla sta ji. "Se opravičujem, ker motim, vendar bi rada, da mi pomagata," je poprosila deklica. Povabila sta jo naprej. Obiskovalka ju je prosila, če lahko dobi malo vode in košček kruha, ker je bila zelo lačna in žejna. Mož in žena sta ji z veseljem postregla. Po obedu je deklica odšla pod prho, žena pa ji je prinesla sveža oblačila. Zakonca sta deklici pripravila posteljo in šla je spat.

Pika Kolenc, 2. b

Naslednje jutro se je po zajtrku deklica poslovila: "Dobra gospod in gospa, hvala vama za vse, kar sta zame storila," in ženi podala majhno škatlico. "Ko sem hodila po vasi, sem slišala, da ne moreta imeti otrok, zato bi vama rada to željo uresničila. Zdaj pa me dobro poslušajta. Na prvo pomladno noč stopita na balkon, odprta škatlico in vsebino stresita na zemljo. Hvala še enkrat za vse in na svidenje!"

Na prvo pomladno noč sta mož in žena odšla na balkon in storila, kot jima je bilo naročeno. In res: dobila sta dečka z oranžnimi lasmi. Živelii so srečno.

Kmalu po dečkovem 15. rojstnem dnevu pa sta oba umrla. Fant se je odločil, da bo odšel s trebuhom za kruhom po svetu. Ko je že ravno hotel oditi, pa je k njemu prišla deklica, ki je dolgo nazaj obiskala njegove starše, in ga povabila s seboj. Deček je privolil in odšla sta k reki. Tam mu je deklica izročila steklenico. Deček je po navodilu spil iz nje en požirek, nato pa še tri požirke vode iz reke. Deklica mu je rekla, da bo od zdaj naprej najmočnejši človek na svetu. Deček je to preizkusil in v bližini izruval drevo. Ja, res je delovalo.

Nato je deklica prijela dečka za roko in dvignila sta se s tal. Poletela sta proti nebu in nato izginila za oblaki. Prikazala sta se šele na koncu, v rajii.

"To je Življenjski raj. Tu se nihče nikdar ne postara, ne umre in vedno so vsi srečni, veseli ter zdravi. Vsega imajo dovolj. Če želiš, lahko ostaneš tu z mano," je dečku predlagala deklica. Deček je privolil. Tam sta se kmalu zaljubila, poročila in živela še v dolgo večnost.

Neja Sem, 8. a

Manca Podkrižnik, 3. a

Pesniško prebujenje

Pasavček

Če v avtu si,
pozor, hitro se pripni!
Ni ti treba biti
v središču pozornosti.

Pazi, da se ne zgodi nesreča,
zelo zelo boleča,
to namreč bi bila
težava pereča.

Zala Gluk, 4. a

Zala Podlesnik, 4. a

Naša muca Megi

Naša lepa bela muca Megi
te dni vsa je prerojena.
Pomlad jo je prebudila
in se je v sosedovega mačkona zaljubila.

Kot princeska zdaj postopa,
včasih pa glasen mijav ustreli kot iz topa.
Bojim se, da bo vzela pot pod noge
zaradi te sosedove nadloge.

Upam, da se ne bo preselila
in bo naše miši še naprej lovila.

Po rokah jo bom nosila,
ko bo lepe mladičke skotila.

Iva Podkrižnik, 6. a

Neža Kladnik, 4. a

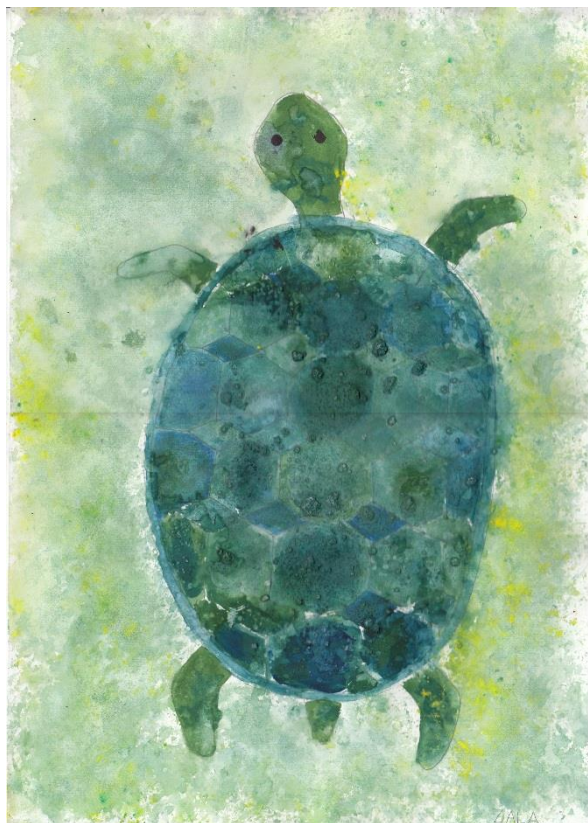

Morje

V njem živi riba orada,
ki ima prav vse živali rada.
Njen prijatelj je morski konjiček,
ki prav neroden je kakor sosedov psiček.

Oslič je tista riba,
ki jo po navadi mimo mreže šiba.
A tisti oslič, ki prepozno vstanejo,
običajno v konzervah pristanejo.

Skuša je počasna riba,
ki dostikrat med plavanjem zaspi,
zato je zanjo velikokrat prepozno,
saj jo šele kakšen trgovec na palici prebudi.

Zala Krebs, 5. a

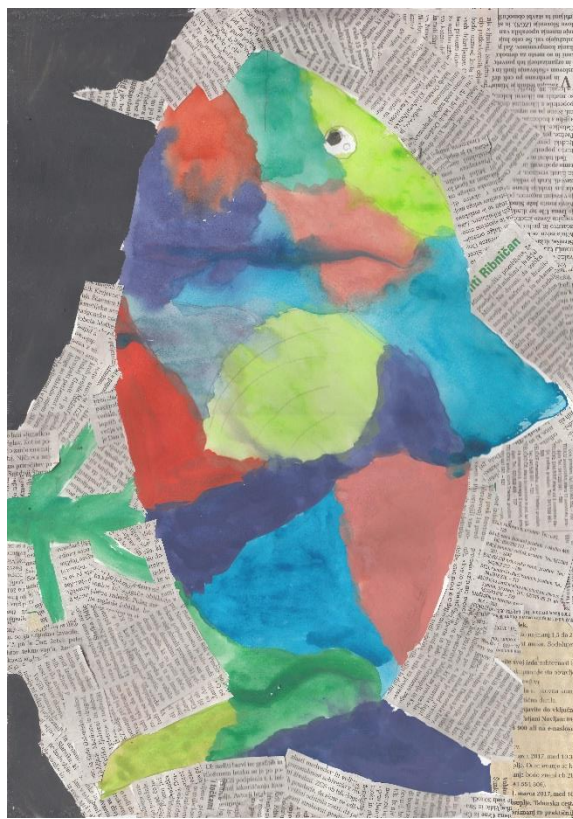
Morski ježek res je frajer,
po telesu on polno bodic ima.
V morju počiva in prepeva,
saj on sovražnikov res ne pozna.

Ker Italijani ob obali spijo,
se vse morske živali jih bojijo.

Saj oni jedo prav vse,
polže, ribe in pa morske pse.

Na koncu pa vam jaz povem,
da na ribolov rad sam kdaj grem.
In kadar jaz veliko ribo ven privlečem,
jo za večerjo za družino spečem.

Žan Luc Krajnc, 7. a

Tjaš Žerovnik, 5. b

Moja gazela

Mar bom kdaj živela svoje sanje, to ne vem;

mar bom še tlela, v srcu si že lela, to ne vem.

Želim ogromno si stvari, mladost še vedno bo gorela, to še vem.

Žalost me ne bo zajela, kakor tema me objela, to še vem.

Sreča v meni še cveti, nikoli ne bo uvela, to še vem.

Usoda me v življenje bo ponesla, na različne me poti zanesla, kaj pa vem.

Jaz še vedno tu bom stala, življenje sebi dala, zase vem.

Lara Robnik, 9. a

Vid Podlesnik, 5. a

Urška v 21. stoletju

Urška vzvišena bila je gospodična,
a ni si priznavala, da bila je sebična.
Svojo lepoto je s prikupnimi oblekami
dopolnjevala
in s tem moške začarati je znala.

Kaj, ko Urška prišla bi v 21. stoletje?
Bi moški še odobraval njeno početje?
Ali bi še bila tako spogledljiva?
Ali bi njena usoda bila bolj siva?

Fantje na Urško danes drugače bi gledali,
verjetno še klovni pred njo bi begali.
Začeti bi morala strgane kavbojke nositi
in namesto v gledališče v kino hoditi.

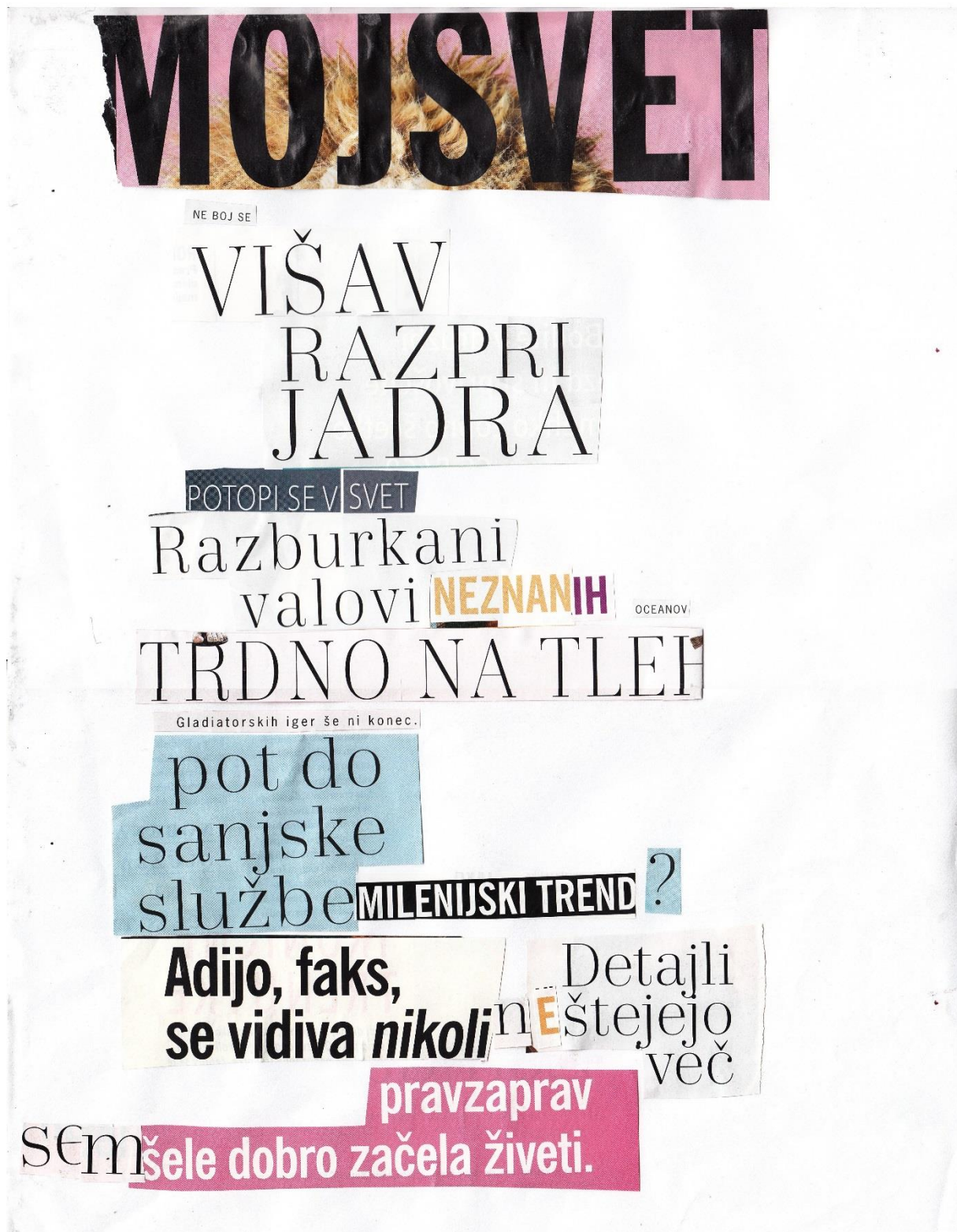
To za Urško zalo preveč bi bilo,
zato je v 21. stoletje nikoli ne bo!

Laura Šušterič, 8. a

Zala Tostovršnik, 9. a

Kons

Nika Krumpačnik, 9. a

Himna 9. a

Mi razred menda obupen smo,
vsaj tako nam pravijo,
a na koncu kar nekako v red nas spravijo.

Učiteljic nič ne poslušamo
in med poukom glasbe tudi kakšno
zafušamo.

Pri slovenščini samo govorimo,
pri fiziki skoraj zaspimo.

Matematika nikomur ni jasna,
ampak športna ni nikoli dolgočasna.

Pri likovni svoje misli izživimo
in pri geografiji se vedno smejimo.

Najbolj zabavna je verjetno kemija,
a kaj, ko zraven pride še biologija.

Če omenja se pravadnina,
je to verjetno zgodovina.

Kdor vse to obvlada,
zraven še angleško naklada.

Mi smo naš cilj že dosegli,
ko smo prejšnjim devetim ključ zasegli.

Zdaj se počasi poslavljamo
ter našim lepim spominom nazdravljamo.

Nejc Kladnik, 9. a

Pia Moličnik, 5. b

Nad oblaki domišljije

Deček z nasmehom

Samo je bil nasmejan, košččen 14-letni deček, ki je živel v zapuščenem stanovanju, brez tople vode in gretja. Vsak dan je vstajal ob sedmih. Ko se je zbudil, se je dvignil s starega jogija in se oblekel v kopalke, ki jih je našel na plaži. Odpravil se je do majhne hiške na robu obale. Na plaži je namreč prodajal hrano. Velikokrat je zaslužil ravno toliko, da se je lahko najedel. V zimskem času je vse svoje prihranke združil, da je lahko vsaj malo jedel.

V hiški je v roke vzel škatlo, jo dal na vrstico in si jo obesil okoli vratu. Napolnil jo je s hamburgerji. Odpravil se je na plažo in ponujal hamburgerje ljudem. Skoraj nihče ga ni zavrnil, saj so ga skoraj vsi, ki so hodili na to plažo, poznali ter mu z nakupom poskušali pomagati. Če je bil kakšen nov turist na plaži, se mu je Samo predstavil in ponudil hamburger. Vsi so ga klicali Deček z nasmehom.

Nekoč se je na plaži pojavila mamica z malčkom. Bil je star približno dve leti. Mamica in otrok sta nosila klobuka, ki sta bila zelo lepa. Mamica je iskala školjke, medtem ko je otrok gledal okoli in se igral s pisanimi kamenčki. Oba sta bila prvič na plaži in videti je bilo, da zelo uživata. Takoj, ko je deček videl Samota, se je nasmehnil in s prstom pokazal nanj. Mamica je pogledala, kam deček kaže. Kazal je na Samota, dečka, ki je bil vedno nasmejan. Ko je Samo prišel do mamice in dečka, se je sklonil in ju vprašal, če bi rada hamburger. Mamica je odkimala in rekla: „Ne, hvala.“ Deček je ni poslušal, vzel hamburger in si ga začel tlačiti v usta. Mamica je zardela in sinčku hamburger vzela iz ust. Začel je jokati, zato mu je mamica hamburger dala na pol, da bi ga lažje pojedel. „Koliko bo to stalo?“ se je nasmehnila mamica. Samo ji je rekel, da ga lahko vzame zastonj, saj rad vidi nasmehke na obrazih najmlajših. Mamica se je nasmehnila in ga vprašala, koliko časa že opravlja to delo. Samo je odgovoril, da je začel s to službo, ko je bil star devet let. Mamica se je začudila in vprašala, ali ima starše. Rekel je, da jih nima, ampak, da ima skrbnika, ki je tudi njegov šef. Hotela ga je še nekaj vprašati, a se je fantek spet začel jokati, zato mu je dala še drugo polovico hamburgerja. Ko je mali pojedel, sta se z mamico odpravila

nazaj domov. Pogledala je Samota in mu rekla, da se bosta še oglasila. Samo se je od obeh prijazno poslovil.

Ko je končal z delom za tisti dan, je v škatli našel pismo. Odprl ga je in v njem našel dvajset evrov. Tisti večer si je Samo lahko privoščil lignje.

Ema Valte, 9. a

Valentin Naglič, 6. a

Detektivski počitniški teden na Dunaju

Ljubno, 15. 11. 2016

Dragi dnevnik!

Pa je, rešil sem 2. primer v svoji karieri. Rešil sem Dunajsko opero. Verjetno se ti zdi moje veselje smešno, a postajam pravi detektiv. Vse se je začelo, ko sem teden jesenskih počitnic preživel pri polsestri na Dunaju.

Čakal sem pred opero, da končno spoznam svoj ideal - operno pevko Karlo Smith. Prihajala je ravno na vajo za novo predstavo. Ko sem jo videl, sem popolnoma okamenel. Obožujem jo, obožujem njen glas in nastope. Enostavno fantastična je. Na srečo je bila zraven moja polsestra Angelina, ki prav tako dela v operi kot maskerka. Pocukala me je za rokav, naj ji sledim v opero. A naenkrat sem zaslišal besede, da bo nekdo ubil Karlo. Moja detektivska žilica mi ni dala miru, a sva z Angelino že odšla v operno hišo.

Bila sva ravno na poti k odru, ko je težka zavesa padla na Karlo. Na stopnicah v ozadju odra sem videl nekega človeka, ki je bil zamaskiran. Hitro sem stekel za njim, sicer me je sestra prepričevala, naj ga ne lovim, a je nisem poslušal. Napadalec me je spretno potisnil v sobo, kjer so bili shranjeni rezervni kabli, ki jo je še zaklenil. Omrežje na telefonu mi ni vleklo, tako da sem bil prisiljen počakati, da me kdo najde. Šele pozneje zvečer me je policija odkrila v omarici. Angelina mi je prepovedala približevati se operi.

Tisto noč mi je skozi okno priletel kamen. Trdno sem že spal, ko se je šipa razdrobila. Okoli kamna pa je bil navito pismo, na katerem je pisalo: »Čakam te pred opero, če te ni do 1.00 ure zjutraj, ne bo žrtev le Karla, ampak še kdo.« Spretno sem se moral splaziti od doma, da Angeline ne bi zbudil. Kot je pisalo v pismu, me je pred opero res čakal človek, ves v črnem. Videl sem, da ima pri sebi orožje. Ko me je zagledal, je pričel teči, jaz pa za njim. Imel je veliko prednost in kmalu ga nisem več videl. Videl sem le, da je splezal po neki lestvi in naenkrat ga ni bilo več. Hitro sem odšel domov.

Naslednji dan je imela Karla nastop. Ura je bila nekaj čez pet popoldne, ko sem prispel k operi. Nič me ne bi moglo zadržati doma. Bil sem zgotoven, zato sem začel raziskovati okoli opere. Odkril sem neka vrata, ki so bila odklenjena. Strah me je bilo, a pri sebi sem si rekel: «Aljaž, zmores!» Vstopil sem, bil je v bistvu dolg tunel. Ko sem stopil na svetlobo, me je obraz, ki sem

ga videl, fasciniral. Bil je obraz znanega avstrijskega pevca oziroma človek s poslikavo uspešnega pevca. Takoj sem poklical policijo, a so me zavrnilo, češ da sem le otrok in da naj si ne izmišljam stvari. Sam sem moral ukrepati, a kako?!

Preden bi lahko naredil načrt, me je poslikani mož že zagrabil in zvezal. Potem pa se je pojavil še en poslikan obraz. Kdo je zdaj pravi? Pogovarjala sta se. Na skrivaj sem se odvezal, še sam ne vem, kako mi je to uspelo, nekako že, njun pogovor pa sem s telefonom posnel.

Posnetek je dokazoval, da sta to morilca. Ob robu tunela, šlo je v bistvu za del zaodrja, sem zatipal težak rekvizit, s katerim sem vsakega močno udaril po glavi. Od kod mi moč za to dejanje, res ne vem. Stekel sem do vratarja Benija, ki je moji zgodbi celo verjel. Varnostnikom opere je rekel, da naj gredo zraven ter poklical še policijo. Ko smo prišli do njiju, sta bila še vedno v nezavesti. Predstava je bila odpovedana.

Izkazalo se je, da sta za vsem stala Karlin oče in pa njen brat. Priznala sta, da sta hotela Karlo poškodovati, saj ju je pred nekaj tedni javno ponižala. Ker Karla izhaja iz preproste, problematične družine, zdaj, ko je uspela kot operna pevka, z njimi ni želela več imeti opravka. Pred nekaj minutami sem ravno dobil priznanje za rešeno detektivsko zgodbo. Poklical me je načelnik policijske postaje in mi čestital. Priznal je, da cenijo mojo vztrajnost, kar je pri vsem skupaj moja največja nagrada.

Vidiš, dragi dnevnik, počitnice pri Angelini na Dunaju si bom za vedno zapomnil.

Lahko noč.

Aljaž Terbovšek, 7. a

Frenki Poličnik, 5. b

Planinski in baletni čevelj merita svoje moči

Planinski čevelj: Dober dan!

Baletni čevelj: Tudi tebi. Uf, fuj, kako si vendar moker!

Planinski čevelj: Seveda, saj sem bil na Triglavu.

Baletni čevelj: Jaz pa sem zelo elegantno nastopala v muzikalu.

Planinski čevelj: Fej in fuj! Kako lahko elegantno nastopaš? Ne razumem, sem športnik.

Baletni čevelj: A misliš, da jaz pa nisem športnica?

Planinski čevelj: Hahaha! Ti! Športnica! Hahaha!

Baletni čevelj: Jaz se raztegujem in delam špage. Imam toliko kondicije kot ti, če ne še več. Ti si ves čas umazan in smrdiš. Fej!

Planinski čevelj: Ti še na Grintovec ne bi mogla. Jaz pa sem gor že bil, tudi na Stol in še na veliko drugih vrhov sem že splezal.

Baletni čevelj: In kaj potem! Ti greš na hrib enkrat na mesec.

Planinski čevelj: Ja ja, če si pa tako elegantna, mi pa povej, kaj bi storila, če bi v blato stopila? Ali pa v kravji kakec?

Baletni čevelj: Ph, jaz bi hodila po urejenih stezah, ne pa kar tako naokrog.

Planinski čevelj: Če bi že bila kdaj v hribih, bi vedela, da poti niso brezmadežne.

Baletni čevelj: Midva res nisva za skupaj! Jaz sem elegantna, ti pa kot pujs.

Planinski čevelj: Jaz pa že nisem pujs!

Emu Fužir, 5. a

Zala Kladnik, 1. a

Smučarski in planinski čevlji

Ko sta se po napornem dnevu v planini srečala smučarski in planinski čevlji, sta se zapletla v pogovor.

Planinski čevlji: Kako je tebi lepo, ko se samo voziš naokrog, jaz pa moram hoditi vsepovsod peš.

Smučarski čevlji: Ja, ampak ti ne veš, kako me včasih zebe, ko se vozim v največjem mrazu.

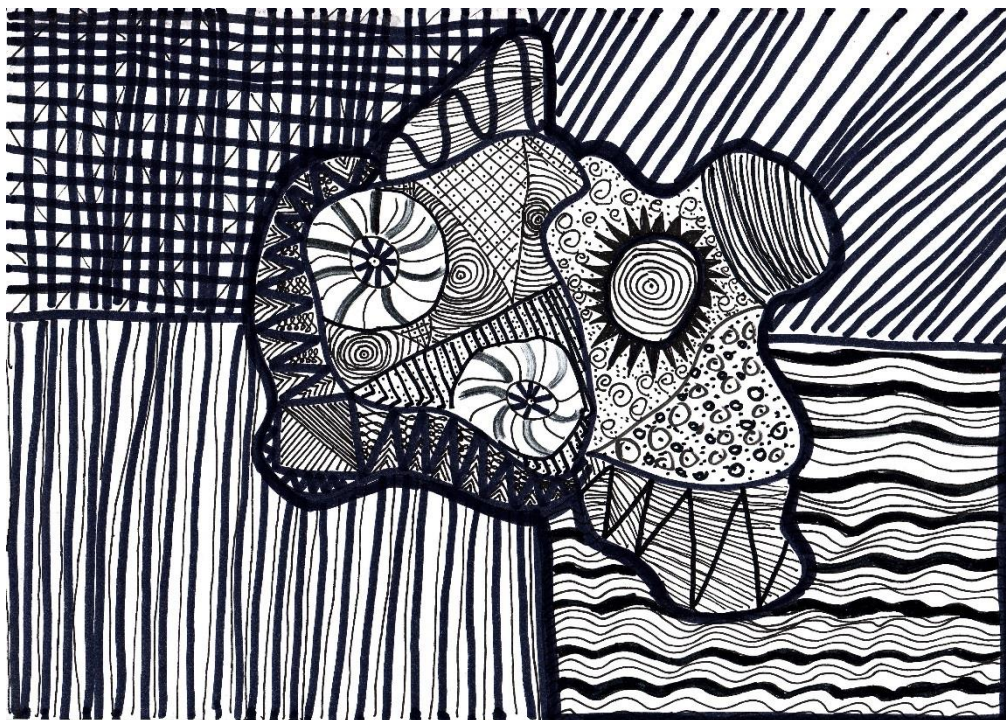
Planinski čevlji: Jaz pa včasih hodim po blatu, pa se nič ne pritožujem, ker sem osvojil že veliko zanimivih vrhov.

Smučarski čevlji: Tudi jaz uživam, kadar sem na smučanju, vendar je zima kratka, potem sem pa skoraj vse leto zaprt v kleti.

Planinski čevlji: Midva sva lahko v bistvu vesela, ker sva veliko na svežem zraku in naju nosijo veseli ljudje.

Smučarski čevlji: Imaš kar prav. V planinah in na smučiščih je vedno dobra volja, pa čeprav naju kdaj zebe.

Štefan Nerat, 5. a

Jošt Gluk, 6. a

Ponoreli računalnik

Nekoč je živel deček, ki je bil star komaj sedem let. Zelo rad je igral računalniške igrice. Doma je imel kar tri računalnike. Poleg tega je imel tudi tablični računalnik. Vsak dan je od jutra do večera ždel zdaj za enim zdaj za drugim računalnikom. Medtem so drugi otroci tekali in se zunaj skupaj igrali. To se je ponavljalo iz dneva v dan. Postajalo je vse huje in huje. In glej ga zlomka, počitnic je bilo konec in začela se je šola. Deček je že prejšnje šolsko leto nerad hodil v šolo. To leto pa se je odločil, da v šolo sploh ne bo hodil. Oče in mati sta svojega sina imela neizmerno rada, saj je bil njun edini sin. Zato sta mu popuščala pri vsaki stvari. Kar si je deček zaželel, je tudi dobil. Doma je imel polno

Nace Nerat, 5. b

igrač, ampak te niso bile več tako zanimive kot igrice na računalnikih. Dečkova zasvojenost je postala tako huda, da je ponoči celo prenehal spati. Cele dneve in cele noči je buljil le v računalniški zaslon.

Deček je postajal vse bolj čuden, dokler nekega dne ni začel govoriti in se premikati kot robot. Nekega dne pa so vsi računalniki oživali in hoteli zasvojiti celo mesto z boleznijo, ki jo je imel deček. Mestne oblasti so invazijo premagale tako, da so za sedem dni izklopili elektriko po vsem mestu. Tako so računalniki spet postali normalni, kakršni morajo biti.

Deček je nato vse svoje računalnike podaril. Začel se je zunaj igrati s prijatelji in hoditi v šolo, oče in mati pa sta bila zelo prijetno presenečena nad takšno sinovo spremembo. Vsi so živeli srečno, brez računalniških težav ali zasvojenosti.

Rok Zamernik, 6. a

Skupna dogodivščina

To je zgodba o Luku, velikem raziskovalcu in igralcu, ki se mu na zanimivi dogodivščini pridruži deklica, ki jo zagotovo vsi poznate. Več pa vam ne povem. Preberite zgodbo in izvedeli boste vse.

Vse se je začelo, ko je Luka med raziskovanjem v puščavi odkril trden kamen, v Egiptu, če smo natančni. Ker je bil zelo radoveden, je začel kopati. Kopal je in kopal. Odločil se je, da bo kopal tako dolgo, dokler ne bo našel zaklada. A našel ni zaklada, temveč veliko grobnico. S trudom je poiskal vhod in vstopil. Že po prvem koraku je zagledal krsto, ki jo je zaradi svoje radovednosti nepremišljeno takoj odprl. Ven je skočil majhen okostnjak in na Lukovo presenečenje začel plesati salso. Po končanem plesu je namesto okostnjaka pred Lukom stala znana ...

Jan Podlesnik, 4. a

Kdo, izveste po oglasih ...

Saj se samo šalim ... znana gusarka, Pika Nogavička. Bil je ves presenečen, v njegovi glavi se je podilo veliko vprašanj, a odločil se je, da jo bo prosil le za avtogram. Pika je ves čas govorila neumne ženske stvari, ki Luka niso zanimale, zato jih je enostavno preslišal. Med hojo po dolgem hodniku je Pika stopila na ploščico, ki se je premaknila. Na hodniku so se prikazali

laserji. Pike to ni prestrašilo, Luka pa tako, da je skočil Piki v naročje. Kasneje jo je želel prepričati, da je samo igral, a deklica mu ni verjela. Pika je poklicala svojega konja, ki je pridrvel kot blisk. Zajahala ga je in gor potegnila še prijatelja. S konjem sta se prebijala skozi laserje kot strela in premagala sta prvo oviro. A sledila je že druga past.

Na hodniku sta zagledala orjaške triglave tarantele. Tokrat se je Pika tako prestrašila, da se je na tleh pojavila lužica. Luka se temu ni smejal, ampak je pograbil vrv, jo zgrabil in Piko ponesel čez gnezdo pajkov kot Tarzan. Bilo je še veliko pasti, pa nimam časa vsega povedati. Le še eno vam zaupam. Naša prijatelja sta prišla do labirinta, ki sta ga po vseh pasteh kar nekako pričakovala. Na vratih se je spisalo navodilo: Kdor gusar je pameten in igralec spreten, prebije se hitro kot skakalec prevzeten. Ob tem sta se oba spogledala in nasmejala. Ko sta vrata odprla, se je pred njima pojavilo morje, na katerem je divjala nevihta. Piki se je takoj posvetilo, kaj mora narediti. Pograbila je nekaj desk, ki so razmetane ležale na hodniku pred labirintom, ter jih zvezala skupaj, da je naredila splav. Za tem je pograbila še nekaj blaga in sešila jadro, ga pritrdila na splav in z Lukom odjadrala po morju. Med vožnjo je Luka dobil morsko bolezen, a se za težavo ni menil.

Zaslišal je namreč znano melodijo. Hitro je pograbil nekaj lubja in naredil masko, ji izrezljal oči, usta in nos. Potem je z njo odigral eno od Shakespearovih dram, pri čemer si je Pika brisala solze. Na kopnem sta bila kot bi trenil. Sledil je tek do naslednjih skrivnostnih vrat, pred katerimi sta se oba zasanjala. Pika si je predstavljala sebe in mumije na ladji, Luka pa sebe v vseh revijah, na rdečih preprogah ... Ko pa sta vrata odprla, se nobenemu od njiju sanje niso uresničile.

Spet se šalim. Seveda so se. Pika je skakala od veselja, Luku pa so se usta široko razprla in ni jih mogel zapreti. Zagledala sta veliko denarja, zlatih obeskov, mumij, oblek ... Vsak po svoje sta bila srečna, a zavedala sta se, da drug brez drugega ne bosta mogla več živeti. Skupna dogodivščina ju je povezala. Luka je zato Piko zaprosil za roko s prstanom, ki ga je našel med zakladom. Pika je srečna privolila. Poklicala sta arheologe in raziskovalce, da so prišli po najdene stvari, onadva pa sta hodila po rdečih preprogah in plula po morjih. Skratka, živela sta srečno do konca svojih dni.

Lara Krivec, 7. a

Rdeči lakasti čevlji

Pred mnogimi leti se je za ogromnimi oceani in mnogo poljanami nahajala pisana vasica, Mavrični Dol. Tu je skrita pred radovednimi pogledi živela deklica po imenu Margo. Imela je dolge, rdeče in neurejene lase, ki so ji segali do tal. Vedno je imela oblečeno belo-rdečo črtasto obleko, ki pa je po govoricah nikoli ni oprala. Na nogah nikoli ni nosila čevljev. Tudi pozimi je hodila bosa. Njenega vedenja ni nihče razumel. Nekega dne ji je dobrosrčni meščan podaril par ženskih čevljev. Ko je možakar odšel, je Margo urno stopila v jamo, ki je bila narejena iz smeti. Da, prav ste slišali. Živela je na smetišču. Čevlje je zalučala v kot, kjer je bil ogromen kup ponošenih podarjenih čevljev. Nobenih ni hotela sprejeti, saj je hotela, da bi bili popolni. Hotela je imeti rdeče, lakaste, bleščeče čevlje. Nekega dne se je odločila za sprehod po smetišču. Med hojo je v svoji bližini s kotičkom očesa zaznala svetlikanje. Obrnila se je proti svetlikajočemu se predmetu. Zagnala se je proti kupu smeti in začela kopati kot kakšna žival. Končno se je prebila do predmeta, a doživela popolno razočaranje. Bilo je samo neumno ogledalo! Že ga je hotela zavreči, a je pomislila, da ga morda lahko zamenja za par lakastih čevljev. Odnese ga je domov. Ure in ure je presedela na svoji najljubši skali in strmela v ogledalo. Minila so leta in Margo je začela opazovati, da se z leti njeno telo spreminja. Bila je prestrašena, ni vedela, kaj se dogaja. Odraščala je namreč brez staršev. Videti je bila vedno lepša. Tudi njeno razmišljanje je postalo drugačno. Zdaj si je zaželela človeške družbe. Poskušala se je priključiti normalnim ljudem, a so jo zaradi njenega neurejenega/smetiščnega videza oz. zanemarjenih oblačil odpravili stran. Morala se je sprijazniti, da bo vse življenje osamljena in zapuščena kot kakšna smet. Nekega dne pa se je v mesto naselil zmešani profesor. Imel je razmršene črne lase, velik nos in ogrnjeno popackano laboratorijsko haljo. Ime mu je bilo Gordon. Cele dneve je preždel v laboratoriju in izvajal najrazličnejše poskuse s čevlji. Uspešne produkte je shranil, neuspešne pa zavrgel. Nekega dne je skušal narediti rdeče lakaste čevlje na raketni pogon. A brez uspeha. Po poskusu so na sprednjem delu dobili veliko začetnico M. Gordon si je nadel čevlje in v trenutku, ko jih je obul, je imel počesane lase, majhen nos in lepo belo haljo. Gordon je bil navdušen nad uspešnostjo izuma. A obstajal je problem. Čevlji so mu bili za eno številko premajhni, pa še ženski so bili. Nekaj dni so čevlji še ostali na pregledovanju v laboratoriju, saj je Gordon hotel zdaj ustvariti še moški par zase. Ni

in ni mu uspelo. Par rdečih lakastih čevljev je odnesel na smetišče, da bi spomin nanje izbrisal za vedno. Pot mu je prekrizala sramežljiva Margo. Ko je videla čevlje, se je ustavila in videlo se je, da so zanje popolni. Gordon ji je čevlje pomolil pod nos in ji rekel, da jih lahko vzame, če želi. Margo je čevlje pograbila in si jih v trenutku obula. Še isto sekundo se je spremenila v lepoticu. Njeni lasje so se lesketali. Bili so speti v kito. Imela je oblečeno prečudovito rdečo obleko. Njen obraz se je svetil in postal je gladek. Gordon je zazijal vanjo in ostal pri njej. Dneve in dneve sta se pogovarjala in postala najboljša prijateljca, prav tako pa sta se tudi zaljubila. Postala sta par. Neke noči se je Gordon splazil iz skupne postelje in Margo previdno snel čevlje z nog. Urno jih je pograbil in odhitel daleč stran, da bi jih zažgal. Ko se je vrnil domov, je bil že dan. Opazil je, da je Margo spet v svoji prvotni podobi. Sedela je na skali in se gledala v ogledalo. Gordon je pristopil k njej in ji povedal, da mu je takšna bolj všeč. Gordon in Margo se nista nikoli več skregala. Bila sta srečna, bolj kot kdorkoli na tem svetu. V vasi ju ni nihče maral, zato sta se preselila v drugo vas. Tam so ju sprejeli in vključili v skupnost. Zaživela sta popolno življenje. Odločila sta se, da ne bosta imela otrok, ampak življenje do zadnje sekunde posvetila le drug drugemu. NIKOLI NE SODI ČLOVEKA PO VIDEZU. Srce je pomembno.

Laura Šušterič, 8. a

Ana Nadlučnik, 7. a

Čustveni vrtiljak

Ljubezen

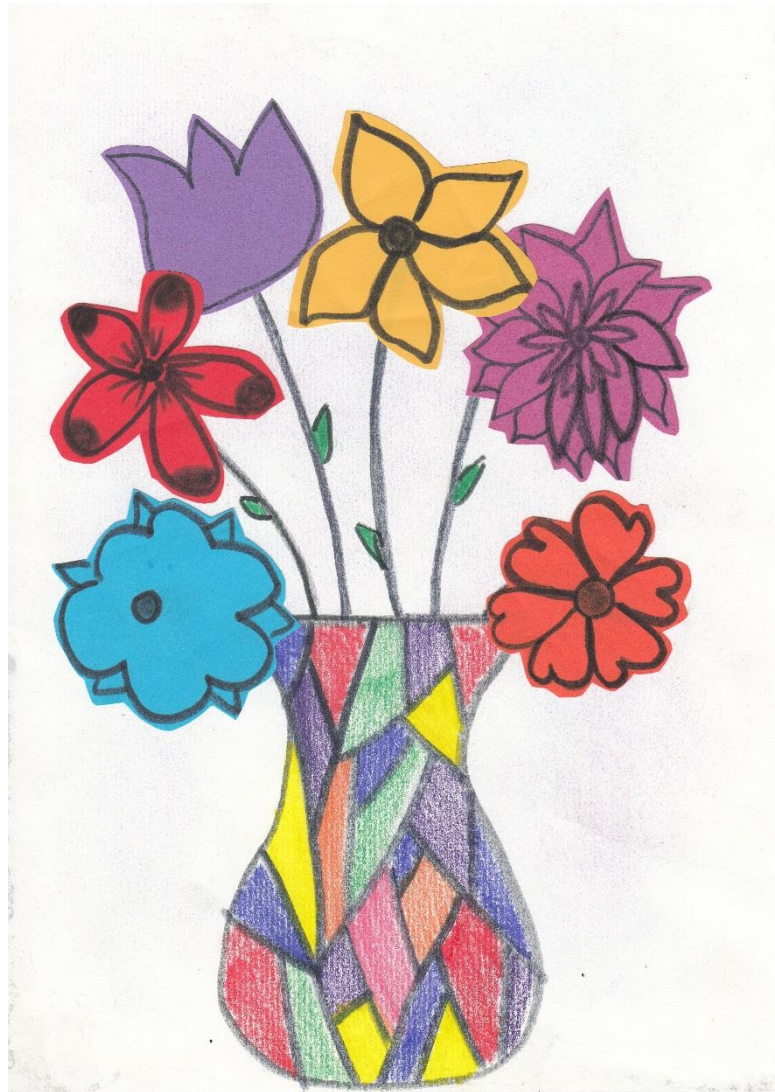
Ljubezen je lepa,
včasih tudi slepa,
pogosto je boleča,
lahko je tudi lebdeča.

Ljubezen nima meja,
zato včasih divja,
ljubezen ni sebična,
ker je lepa gospodična.

Ljubezen ni sladka,
ker ni čokoladka,
ljubezen boli
do krvi.

Ljubezen ni gnila
in nima polnila,
ljubezen je težka,
ker ni prav nič plehka.

Denis Tamše, 7. a

Sara Obojnik, 3. a

Ljubezen je v zraku

Tiho se zbuja ljubezen,
tiho se zbuja poletni dan.

Težko je najti ljubezen,
zato je včasih bolje ostati sam.

Globoko je morje,
v morju so školjke ...

Zaradi ljubezni učenci dobivajo dvojke.

Ognjen Berak, 7. a

Zala Tostovršnik, 9. a

Nova faca

Debele dežne kapljice polzijo po steklu mojega okna. Spomin me pelje v začetek jeseni in jezen sedem na rob svoje postelje. Le kako sem lahko izpustil priložnost za novo prijateljstvo?

Bil je prvi šolski dan. V razred je prišla nova sošolka. Bila je srednje visoka in imela je svetlo rjavkaste, kodraste lase. Takoj, ko sem jo zagledal, se mi je prižgala iskrica ljubezni v mojem srcu. Prisedla je k meni, jaz pa sem sramežljivo in zadržano buljil v svoj zvezek. Nisem si upal niti migniti, čeprav me je ves čas gledala. Zbiral sem pogum, da bi ji po pouku rekel, da mi je všeč, obnašal pa sem se tako, kot da me ne briga zanjo. Po končani uri se je hitro odpravila iz razreda in izginila.

Drugi dan je prisedla k enemu od mojih sošolcev. Začela sta klepetati in slišal sem pogovor o doživetjih med počitnicami. Jaz pa sem spet sramežljivo in hrepeneče pogledoval v njuno smer. Srce me je bolelo ob pogledu na njen lepi blede obraz, ki se je smejal prigodam klepetavega Kljukca. Opazoval sem ju in ugotovil, da se neprestano družita, med poukom, med malico in kosilom. Kar težko sem dihal, ko sem se zavedel, da sta si, po njunem mnenju, usojena. Tako je bilo vsak dan, dokler se nisem odločil, da se mu bom z izmišljeno zgodbo maščeval in jo pokazal vsem, ki so v mojem razredu.

Ian Žvipelj, 8. a

Ines Lemež, 3. b

Strah

Nelagoden občutek,
potreben je samo trenutek.
Glas, ki kliče »na pomoč«,
nekaj zgodilo se bo še to noč.

Ko zaprem oči,
nekaj v meni zakriči.

Ves ta hrup
spravlja me v obup.

Je to strah pred življenjem?

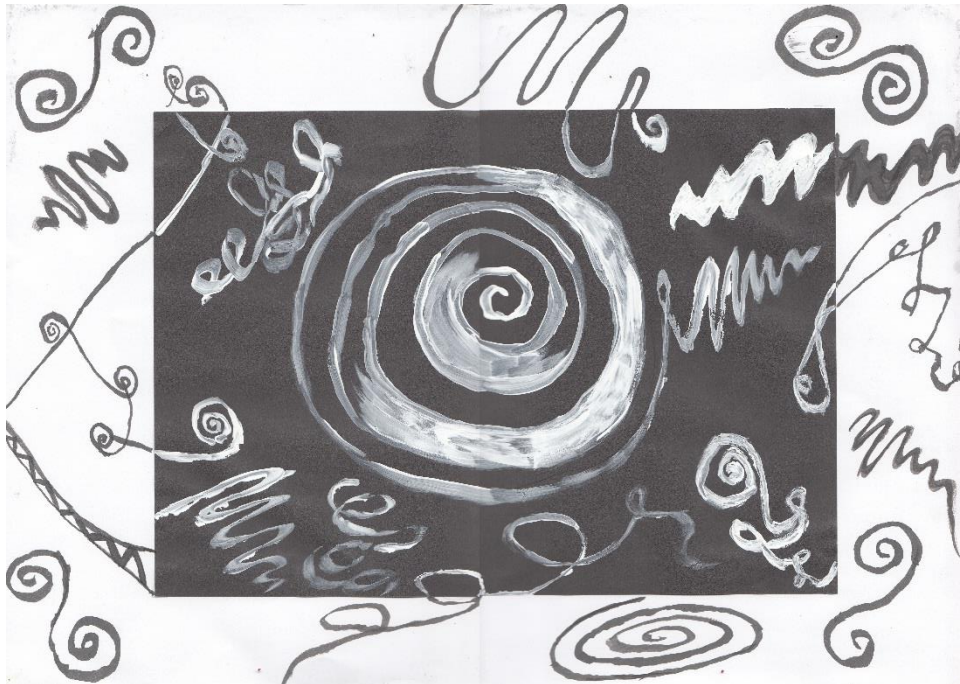
Strah pred hrepenenjem?

Strah pred samoto
ali strah pred sveta grozoto?

Je to res samo obdobje?

Pisano in vznemirljivo kot mestno obrobje?

Nika Krumpačnik, 9. a

Nelli Bolko, 7. a

Še nikoli me ni bilo tako strah

Sonce je že visoko sijalo na nebu. Ravnokar sem vstala iz postelje. Umila sem si zobe in odšla v kuhinjo.

Babica je pripravljala polento. Pogledala me je in se mi nasmehnila. Pojedla sem zajtrk in se preoblekla. Babi sem povedala, da je sinoči nekaj ropotalo. V kuhinji je bil tudi moj stric Robi. Rekel mi je, da v hiši straši. Stara sem bila komaj 4 leta, zato sem njegove besede vzela zelo resno. Sklenila sem, da bom ulovila duhove, ki so mi sinoči nagajali. Duhove bom prestregla s pastjo. Iz hladilnika sem vzela kečap. Vzela sem tudi vrečko z baloni in vrvico.

Babica me je poklicala h kosilu. Pojedla sem in se odpravila na delo. Balon sem napolnila s kečapom. Prvi konec vrvice

sem privezala na balon, drugi pa na kljuko. Tako bo duh, ki bo odprl vrata, dobil polno kečapa za vrat. Zdaj me je čakal najtežji del. Balon sem morala spraviti nad vrata. Podstavila sem si stol in uspelo mi je. Past je bila pripravljena. Zdaj sem lahko le še čakala. Čakala sem in čakala, a duhca ni bilo. Počasi me je postalo strah. Moj strah je rasel. Še v življenju me ni bilo tako strah. Vrata so zaškripala ... in ... buuf! Balon je padel na storilca.

Duh ni bil duh. Bila je babina muca Sivči. Bila je pokrita s kečapom. Obrisala sem jo in ji zaželela lahko noč.

Še zdaj mi ni jasno, kako je Sivči odprla vrata. Nekaj pa zagotovo vem: Sivči je prišla v sobo zato, ker je imela pod mojo posteljo mlade mucke.

Ines Bolko, 5. b

Lara Podbregar, 7. a

Poslednji spomini

Kot vsak dan sem pogrešal svojo družino, hrepenel sem po dotiku ženinih mehkih na soncu svetlečih las in po dotiku lista, živega zelenega lista drevesa, ki nam raste za hišo. Vsega tega sem si tako želel, da sem kljub krvavim žuljem na zgaranih dlaneh in mrzlemu vetru, ki je kot vedno skozi špranjo rezal moj bok, čutil moč, ki mi jo je dajala ljubezen.

General me danes ni tepel z bičem kot običajno to počne. Toda spraval se je na mojega soseda, ki res ni imel več moči, bil je še mlad in nevajen. Izdale so ga njegove sinje oči. Njegove otožne boleče oči so me pogledale po vsakem hudem udarcu biča, ki je slikal kot strupena kača, željna po žrtvi. Mladenič se mi je bolj smilil, kot sem se jaz sam sebi. Ko bi le mogel ustaviti kačo, ki je udarjala vsakič močneje in puščala vse bolj krvavo rdeče črte. Kaj bi dal, da bi jo lahko ustavil ... Toda ne, ne morem, kajti poplačati bi moral s svojim lastnim življenjem. Bil sem jezen, zato ker sem bil nemočen proti ljudem, ki so delali slabo meni in drugim, ki smo bili nedolžni. Bil sem besen, ker sem čutil moč, ki bi jo lahko porabil za dobro drugih, a je nisem mogel. Zato sem le veslal in veslal sem zelo močno in urno. Ko sem zaprl oči med veslanjem, se mi je zdelo, kot da spet tečem po trdnih tleh in da spet bežim pred krvoločnim, sestradanim in kot noč črnim volkom, ki me je nekoč lovil po gozdu. Bal sem se ga, kot se zdaj bojim, da nikoli več ne bom videl domačih, se dotaknil zelenega lista prekrasnega drevesa in da bo moj spomin na črnega volka počasi potonil. Odprl sem oči ter gnal veslo dalje. Ozrl sem se k mladeniču, ki je krvavel nasproti mene, roka se mu je tresla, glavo pa je naslanjal na oguljeno veslo. Bič je prenehal udarjati in na svojem hrbtu sem začutil generalove oči. Vedel sem, da me opazuje in da se po njegovi glavi ne plete nič dobrega za kogar koli.

Hladno in zasoplo je stopil bliže. Občutil sem njegovo peklenko sapo, ki se me je dotaknila kot mrzel vetrič in se zarezala v moj obraz. Slednjič je udaril z bičem ob škripava tla lesene galeje. »Veslaj, kar daj! To ti bo podaljšalo življenje,« je dejal brezbrizno. Sam ga nisem niti pogledal, predan sem bil veslu, ki je bilo težje ob vsakem zamahu, kakor so bile v preteklosti, ko sem še svobodno hodil okrog, ob vsakem koraku težje noge. Bežal sem, kot zdaj veslam in veslam. Ta stavek sem si ponavljal cel dan pozno v noč. Zjutraj nisem več čutil lastnih rok, bledlo se mi je in moje oči so vse videle dva odtenka temneje kot v resnici.

Ozrl sem se po mladeniču. Iz njegovih oči se je dalo razbrati, da je mrtev, kajti iskrice so ugasnile ter oči so mu za vedno potonile v sen. Odnegli so ga na krov, njegov poslednji zvok je bil padec v mrzlo morje. Ob tem padcu me je spreletel srh, naježile so se mi dlake in še vedno sem veslal. Nisem si drznil pogledati rok, kajti bile so ožuljene do krvi pa tudi špilje so se mi pogrezale globoko v meso. Tresel sem se od mraza in od žeje so bile moje ustnice zagotovo videti kot izsušena puščava. Jezik ni več čutil drugega kot sol, ušesa pa so prisluhnila le še valovom, ki so treskali ob galejo. Levo oko mi je trzalo in general je vame zapičil oči. Hotel in vedel sem, da moram pri priči umakniti oči od generalovih. Toda nisem se niti premaknil! General se mi je grozovito bližal in njegovi koraki so mi odmevali v ušesih. Omahnil sem po tleh pred njegove noge. Ne vem, kaj je bilo zatem in tudi nočem vedeti.

Zbudil sem se nad oblaki, belimi kot sneg. Pogledal sem svoje roke in pred očmi so mi izginile vse rane, oblečen pa sem bil v belo tkanino, lahko kot pero. Tedaj sem zagledal zlata vrata in zlati žarki so se prepletali za njimi. Tam sem ga zagledal v vsem sijaju. Stopil je k meni, se me dotaknil in se mi nasmehnil. Stopila sva do vrat, ob tem pa sem slišal glas, ki je rekel: »Dobrodošel doma!«

Dea Nadlučnik, 8. a

Tajda Tamše, 9. a

Prihodnosti me ni strah

Moja prihodnost

Želim si kolo,
rdeče, modro ali belo,
da po planjavi zeleni
bi dirkal veselo.

Ker v življenju niso pomembne le stvari,
bi še zdravja zaželel si
in da bodo želje tri,
naj ostanejo z mano prijatelji vsi.

Maj Marovt, 5. b

Maša Černivšek, 8. a

Kaj si želim v prihodnosti?

Kaj želim si v prihodnosti,
to pa je vprašanje.

Sreča in zdravje,
to je moja želja,
zraven tega pa še obilo veselja.

Rada bi raziskovala
in kaj novega spoznala.

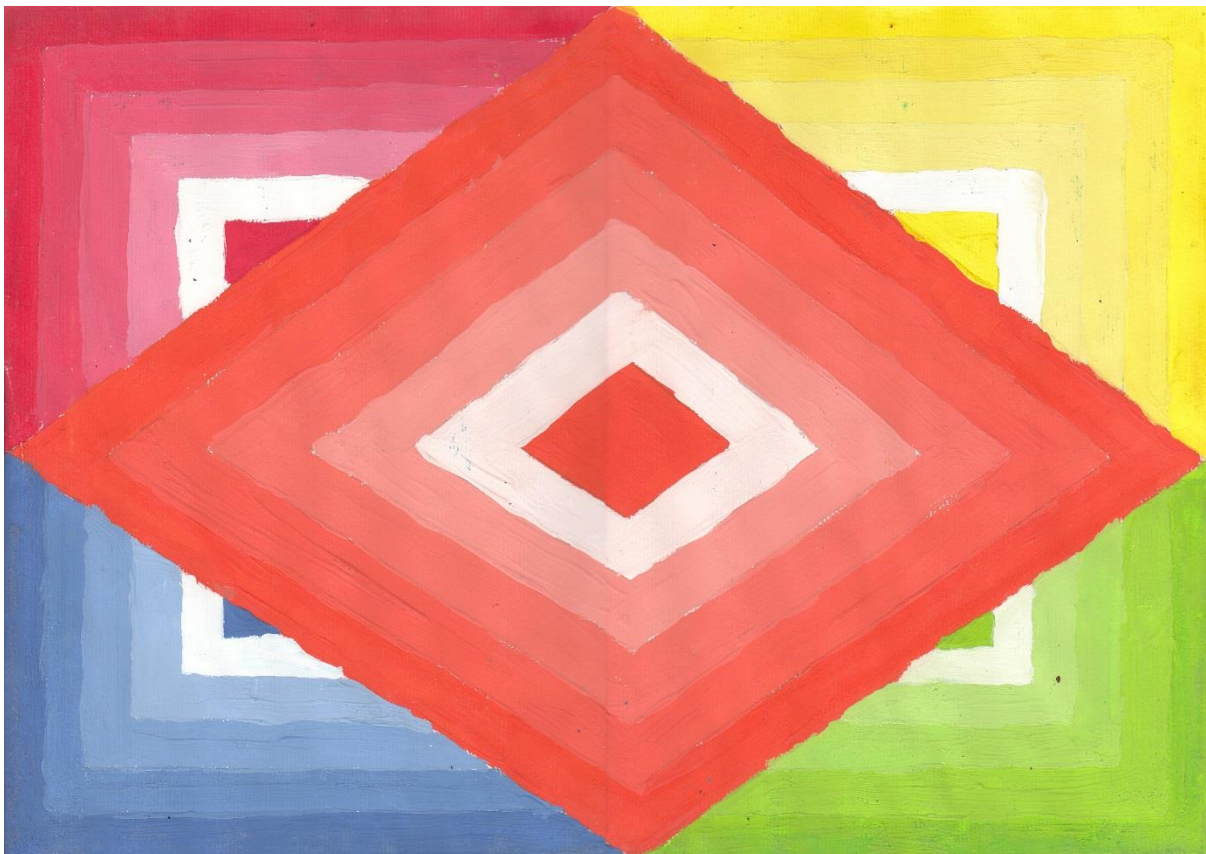
Astronomka rada bi bila
ali pa življenje dinozavrov bi odkrivala.

Toda za tako znanje
se je treba učiti,
kar pa niso moje najljubše sanje.

Do vsega rada bi prišla
brez goljufanja in prepisovanja.

Nisem prepričana, če bom uspela,
a še vedno bom vesela,
saj vsega, kar ustvarim,
se ponosno veselim.

Mojca Grudnik, 5. b

Matic Černivšek, 9. a

Osmošolci razmišljamo o svoji prihodnosti

Ob obravnavi Vodnikove pesmi Dramilo, v kateri nas pesnik seznanja, da lenega čaka strgan rokav, palca beraška, prazen bokal, so osmošolci razmišljali o svojih korakih na poti v življenje ter kakšna prihodnost jih čaka.

Rad bi bil lastnik svojega doma, da bi kmetijo vodil kot moja starša. Želim si delati na naši kmetiji. Veliko dela že obvladam, tudi s stroji že delam, bi se pa v prihodnosti rad naučil še veliko. **(Lojzi Atelšek)**

Najprej želim uspešno zaključiti osnovno šolo. Potem se bom vpisal v strojno šolo v Velenju. Med šolanjem si želim uspešno igrati nogomet. Svojo prihodnost vidim tudi v klubih izven domačega kraja. Če bi ne uspel kot profesionalni igralec nogometa, bi se zaposlil v KLS-u. Poleg vsega omenjenega pa bom doma pridno delal na naši kmetiji. Za naše posestvo

Klara Golob, 6. a

bi rad odgovorno skrbel. Upam, da se mi bo večina želja uresničila in da bom živel srečno. **(Anza Podkrižnik)**

Valentin Vodnik nas v svoji pesmi Dramilo spodbuja v delo in učenje. Tudi sam razmišljam tako. Z delom in pridnim učenjem bi lahko dosegli zastavljeno pot. Sam bi največ pridobil z učenjem tujih jezikov. Vidim se v kakšnem velikem podjetju, kjer bi lahko bil uspešen s skupino podobno mislečih ljudi. Želim si, da bi izumili stvari, ki bi olajšale življenje in omilile lakoto. Brez trdega dela pa tega ne bomo mogli doseči, zato se bo potrebno potruditi po najboljših močeh. **(Andraž Terbovšek)**

Če smo leni, v življenju ne bomo dosegli veliko, če pa smo delovni in drugim pomagamo, lahko sledimo svojim sanjam. Moj cilj je, da bi postala porodničarka, a pot do tja bo težka in naporna. Treba bo vložiti veliko truda, če hočemo doseči uspeh. **(Laura Šušterič)**

V prihodnosti bom skakalec, ker mi je ta šport v veliko veselje. Če mi v vrhunskem športu ne bi uspelo, pa bom strojnik, saj je to zanimivo delo. V vsakem primeru pa se bom moral potruditi. **(Lenart Presečnik)**

Svojo prihodnost si predstavljam drugače. Veliko se bo spremenilo: razvoj tehnologije, trgovine, industrije ... upam pa, da ne bo vojn in da bo zaradi izumov svet lepši. (Sara Štiglic)
Veliko ljudi me vpraša, kaj bi rada postala. Po pravici rečeno še sploh ne vem. Najbolj si želim, da bi se ukvarjala s profesionalnim konjeništvom. Rada bi preskakovala ovire in se ukvarjala z dresuro konj. Konje imam zelo rada. V prihodnosti bi si želela imeti svojo jahalno šolo. Rada bi tudi pomagala otrokom, da bi jim s konji lahko uresničila njihove sanje. Do tja je še dolga pot. Rada bi ostala doma in skrbela za našo kmetijo, saj mi dom pomeni veliko. Če mi bo oče prepustil kmetijo, bom zanjo skrbela kot moji predniki. **(Marta Podkrižnik)**

Že od malih nog razmišljam, kaj bi rada postala, ko odrastem. Ves čas iščem svoje talente in jih izboljšujem. Ko sem bila majhna, sem si od vsega najbolj želela postati zdravnica. Zdravila sem svoje igračke. Kasneje sem svojo željo opustila, saj sem ob pogledu na kri ugotovila, da ta poklic ne bo zame. Kot osmošolka sem pred resnim izzivom, kje se vidim v življenju. Ugotavljam, da me vedno bolj veseli kemija oz. farmacija. Moje veselje je tudi odbojka, še najbolj pa uživam v plesu in dramski igri. Kaj početi v življenju je težja naloga, kot sem si predstavljala, da bo. Upam, da se bom pravilno odločila in zaživela svoje sanje. **(Neja Sem)**

Že od otroštva me starši učijo, da brez dela ni jela ter da se je treba za vsako stvar potruditi. V šoli se učimo pomembnih stvari, vsi pa znamo najpomembnejše: pisati, brati in računati. Ob koncu osnovne šole nas čaka nacionalno preverjanje znanja, po srednji šoli matura, po študiju diploma. Najtežje odločitve pa nas čakajo ob koncu 9. razreda, ko se bomo morali odločiti, kaj bomo v prihodnosti želeli delati v življenju, katero šolo torej izbrati. Meni je najbolj pomembno, da se bom prav odločila, da bom imela možnost zaposlitve, kar je v današnjem času neprecenljivo. Vem, da mi bosta ati in mami vedno stala ob strani, da me ne bosta silila v nekaj, česar ne bi želela ali kar mi ne gre. Če bom sprejela napačne odločitve, mi bosta pomagala po svojih najboljših močeh. **(Ema Krajnc)**

Skrb za okolje: ohranjanje narave – to je tudi moja naloga

Devetošolci so skozi obravnavo neumetnostnega besedila razmišljali o našem planetu, skrbi za okolje in onesnaževanju.

Ohranjanje narave je tudi moja skrb. Vsak posameznik bi se moral truditi po svojih močeh. Pomembno je, da ne odlagamo smeti v naravo, da ne porabimo preveč vode in da ugašamo luči v prostorih, kjer ni potrebno toliko svetlobe. Prenehati bi morali izsekavati naše gozdove in tropski pragozd, saj gre za življenjski prostor mnogih živali, so pa gozdovi tudi naša zaloga kisika. Velikokrat organiziramo očiščevalne akcije in s tem pripomoremo k boljšemu jutri. Ne smemo misliti, da bo kdo namesto nas pospravi odpadke. Boljše je, da vsak pazi, da ne onesnažuje in problemov s čistočo okolja je lahko bistveno manj. **(Pia Valte)**

Luka Krivec, 4. a

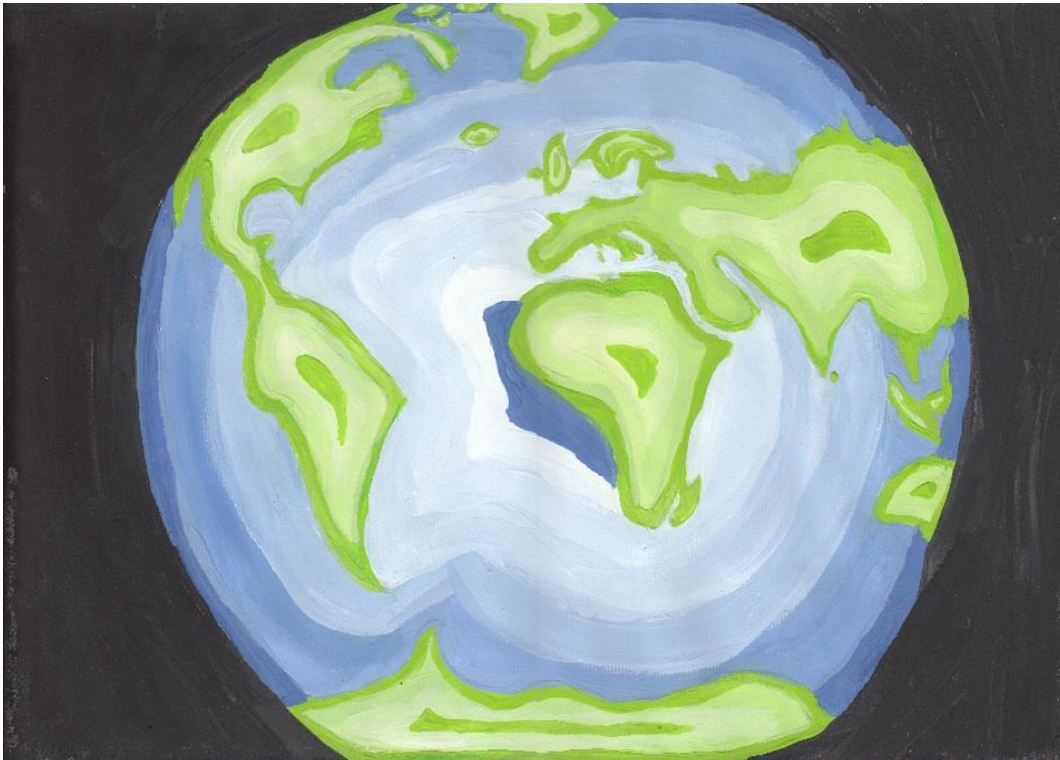
Narava je danes preveč onesnažena. Ljudje se premalo zavedamo posledic našega ravnanja z naravo. Morali bomo začeti ukrepati, preden bo prepozno.

Vsak posameznik lahko stori marsikaj, da zmanjša onesnaževanje narave, kot npr. gre peš ali se pelje s kolesom v šolo oz. službo, se vozi z avtobusom, reciklira odpadke itd. Problem je v tem, da se premalo zavedamo, da nam okolje ne bo dalo druge možnosti oz. popravnega izpita. Če bi se ljudje zavedali posledic, bi verjetno ravnali drugače.

Pa vendar: vse ni tako črno. Okoljevarstveniki nas opozarjajo na pasti, veliko se pogovarjamo o onesnaženosti in ukrepamo lahko že danes. Zagotovo pa je nekaj, vsak posameznik se bo moral potruditi, da bomo vsi skupaj živeli v čistejšem okolju. **(Zala Tostovršnik)**

Skozi zgodovino sta se narava in okolje spreminjala. V veliki meri prav zaradi človekovega poseganja v naravno okolje. Potruditi se moramo, da zmanjšamo sekanje gozdov, da omilimo promet, pazimo na onesnaževanje vode, ki jo pijejo tudi živali, ne samo človek.

Sam se trudim tako, da odpadke recikliram, ne onesnažujem okolja, se veliko vozim s kolesom ... vsak bi moral malo pomagati po svojih močeh. Prihodnost naše narave je pomembna. **(Mark Centrih)**

Pia Valte, 9. a

Ohranjanje narave in čistega okolja je tudi moja naloga. Sam se trudim, da pri gospodinjskih opravilih poskušam porabiti čim manj vode. Zelo pomembno pa je tudi, da za seboj zmeraj ugasnem luči. Tudi v prihodnje se bom trudil, da ne bom smetil, še naprej bom recikliral smeti; sam tudi ne uničujem gozdov, vozim se s kolesom. **(Matej Krivec)**

Onesnaženost voda je hud problem za okolje, saj številne industrije spuščajo svoje odplake točno v reke in jezera. To ima hude posledice za okolje, saj onesnažuje pitno vodo in uničuje življenjski prostor živalim. Problem predstavlja tudi kmetijstvo, saj številni kmetje prekomerno gnojijo, kar se posledično spira v podtalnico, torej jo onesnažuje. Veliko tveganje na morju predstavljajo tankerji z nafto, ki ob izlivu povzročijo veliko škodo. Tu je še pretirana poraba pitne vode, globalno segrevanje ... zato je še kako pomembno, da vsak posameznik začne pri sebi razmišljati, na kakšen način lahko prispeva k ohranjanju našega čistega okolja.

(Matija Krivec)

Razmišljam, da je okoli nas veliko problemov, ki se jih zaveda vsak po svoje. Kaj o sodobni družbi in svetu opažam sam? Svet se spopada z naraščanjem prebivalstva, z neenakomerno preskrbljenostjo dobrin (eni imajo preveč, drugi nič). Zaradi vojn ali lakote se v Evropi spopadamo z vedno večjo begunsko problematiko. Marsikje smo soočeni z brezposelnostjo in iskanjem hrane na eni strani ter prekomernim trošenjem na drugi strani. Ponekod nimajo nič za pod zob, spet drugje se vsak dan zavrže ogromno hrane.

Svet po mojem mnenju ni pravičen. Prav je, da se o problemih pogovarjamo, da se jih zavedamo. Drug drugemu moramo pomagati in skrbeti tudi za okolje. **(Tadej Bergles)**

Utrinki

Pismo

Ljubno ob Savinji, 14. 3. 2017

Dragi Matjaž!

V okviru tehniškega dne o prometni varnosti nas je učiteljica seznanila s tvojo zgodbo, zato sem se odločila, da ti napišem nekaj spodbudnih besed.

Lahko rečem, da o tem, kako nevarno je, če se v avtu ne pripneš, nisem nikoli razmišljala. Tvoja zgodba o prometni nesreči me je podučila, da lahko pristaneš na invalidskem vozičku. Tudi jaz se pripnem v avtu. Zdaj vem, kakšne so lahko posledice odločitve, če se v avtu ne pripneš.

Želim ti veliko sreče, zadovoljstva ter da bi imel veliko prijateljev. Vem, da si žalosten in osamljen. NE obupaj!

Lepo te pozdravljam.

Nika Zamernik, 4. a

Neja Klemenčič, 2. a

Pust lačnih ust

Ljudje so se včasih šemili, da bi pregnali zimo in priklicali pomlad. Veljalo je, da obisk maškar po hišah prinaša srečo in dobro letino. Obstaja celo pregovor: če maškare visoko skačejo, bo lan visok, če divje plešejo, bo repa debela.

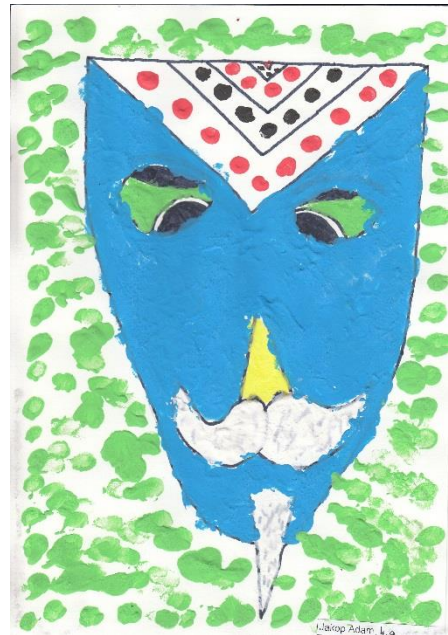
Tudi naši četrtošolci so v času letošnjega pusta sledili starim navadam ter nastali sta naslednji izkušnji:

S prijatelji sem se našemil in v Gornjem Gradu smo z Aljo in Juretom hodili od hiše do hiše. Z Juretom sva bila ninji, Alja pa je bila čarovnica. Kamor koli smo prišli, so nas prijazno sprejeli. Večinoma smo od ljudi dobili denar ali sladkarije. Vse dobljeno smo si pravično razdelili, na koncu pa smo se pogostili s krofi. To je bil moj najljubši pust do zdaj.

Nik Mlinar Kopriva, 4. a

Ko sem prišla domov s šolskega pustnega karnevala, sva se s sošolko Nežo našemili: sama sem bila hipi. Oblekla sem belo majico s pisanimi rožicami, na kateri je bil »našit« rumen telovnik. Hlače so bile modre barve, krojene na zvon, v spodnjem delu s šopkom rož. Na glavi sem imela rdečo lasuljo. Neža je bila čarovnica. Oblečeno je imela črno ogrinjalo. Na glavi je imela črno-belo lasuljo, na katero si je poveznila še koničast klobuk. Zimo sva odganjali tako, da sva hodili od hiše do hiše. Zabavali sva se in obhodili vso vas. Pri dveh hišah so naju povabili celo noter, verjetno zato, ker obisk maškar k hiši prinaša srečo in dobro letino. Ko sva zaključili, sva ugotovili, da sva bili

uspešni. Nabrali sva 80 evrov ter polno košaro sladkarij. To je bil moj najljubši pustni dan do zdaj. **Zala Gluk, 4. a**

Adam Jakop, 4. a

David Pek, 2. a

Fotografije

skulpture iz žice in papirja, LS3

skulpture iz žice in papirja, LS3

skulpture iz žice in papirja, LS3

glinene posode, 8. razred

glinene posode, 8. razred

glinene posode, 8. razred

glinene posode, 8. razred

glinene posode, 8. razred

glinene posode, 8. razred

glinene posode, 8. razred

oblikovanje stanovanjske opreme, LS2

oblikovanje stanovanjske opreme, LS2

oblikovanje stanovanjske opreme, LS2

oblikovanje stanovanjske opreme, LS2

oblikovanje stanovanjske opreme, LS2

kvačkanje, Ročna dela, dekleta 8. a

kvačkanje, Ročna dela, dekleta 8. a

*potiskane majice, natečaj Naslikajmo Cinkarno,
TIT, predmetna stopnja*

*potiskane majice, natečaj Naslikajmo Cinkarno,
TIT, predmetna stopnja*

pirhi, likovni krožek, predmetna stopnja

pirhi, likovni krožek, predmetna stopnja

glinene hiške, likovni krožek, razredna stopnja

kvačkan zajček, Ročna dela, Maja Ermenc

glineni lončki, likovni krožek, razredna stopnja

